

Останалъ третия вълкъ, и се чудилъ кждѣ да се дene отъ страхъ. Не смѣялъ козела и овена въ очи да погледне, само торбата гледалъ и приказвалъ на себе си:

— Широка е, дълбока е, и за мойта глава мѣсто има.

— Какво приказвашъ вълчо — попиталъ го козела.

— Псувамъ другитѣ дѣто ме излъгаха. Отидоха за вода и на вода станаха. Ще ида да ги търся.

Казалъ вълчо и шумъ въ гората да го нѣма.

Тогава козела и овена останали самички, успокоили се, изели кашата и сладко прѣспали при огъня до сутринята.

